

vendes til Personbefordring og hvilke ikke, idet man ved en saadan Regel undgaar Nødvendigheden af ved et Skjøn, der dog altid maa være mere eller mindre usikkert, at fastsætte, af hvormange af deslige Heste der vil være at betale Skat.

Naar disse Bestemmelser gennemføres, vil Følgen blive, at et betydeligt Antal Heste, af hvilke der nu svares Skat, uagtet de udelukkende anvendes til Arbejdsbrug, ville blive skattefrie, hvorimod den for Bryggeres, Bageres og Mølleres Heste nu hjemlede Fritagelse for Skat vil bortfalde, forsaavidt de ogsaa benyttes til Personbefordring.

Til § 5.

Bestemmelserne i denne § stemme i det væsentlige med de nu fulgte Regler for Hesteskatteens Opkrævning; kun er det udtrykkelig fastslaaet, at Hestehandlere itkun ere fritagne for Skat for de Heste, der hos dem henstaa til Salg.

Til § 6.

Naar det i denne § er bestemt, at Skatten, der forfalder til Betaling hvert Aars 31. Marts og 30. September med Halvdelen af det for Aaret fastsatte Beløb, beregnes for det Antal Heste, som i den nærmest foregaaende Januar eller Juli Maaned har været opstaldet for hver Hesteeier, er dette

stemmende med den gjældende Ret, jfr. Raadstueplakat af 12. Oktober 1838 Post 1 og 3.

Til § 7.

Da det ved Afgjørelsen af, for hvilke Heste der overhovedet skal erlægges Skat, vil være nødvendigt, at der bruges Selvangivelse, hvis Nødvendighed kontrolleres af vedkommende Huseier, er der i denne § givet forskellige, herhenhørende Bestemmelser.

Til § 8.

Uagtet det ellers er almindelig Regel, at Spørgsmaal om Borgernes Skattepligt henhøre under Domstolens Afgjørelse, har man dog, da Spørgsmaalet om en Hest er skattefrie, og i betragtende Fald om der for den skal erlægges hel eller halv Skat, beror paa et Skjøn af den Natur, at det lettest vil kunne foretages af Administrationen, anset det for hensigtsmæssigt at henlægge den endelige Afgjørelse i saa Henseende til denne.

Til § 9.

At Loven maa træde i Kraft ved Begyndelsen af et af de i § 6 nævnte Halvaar, er en Selvfølge.